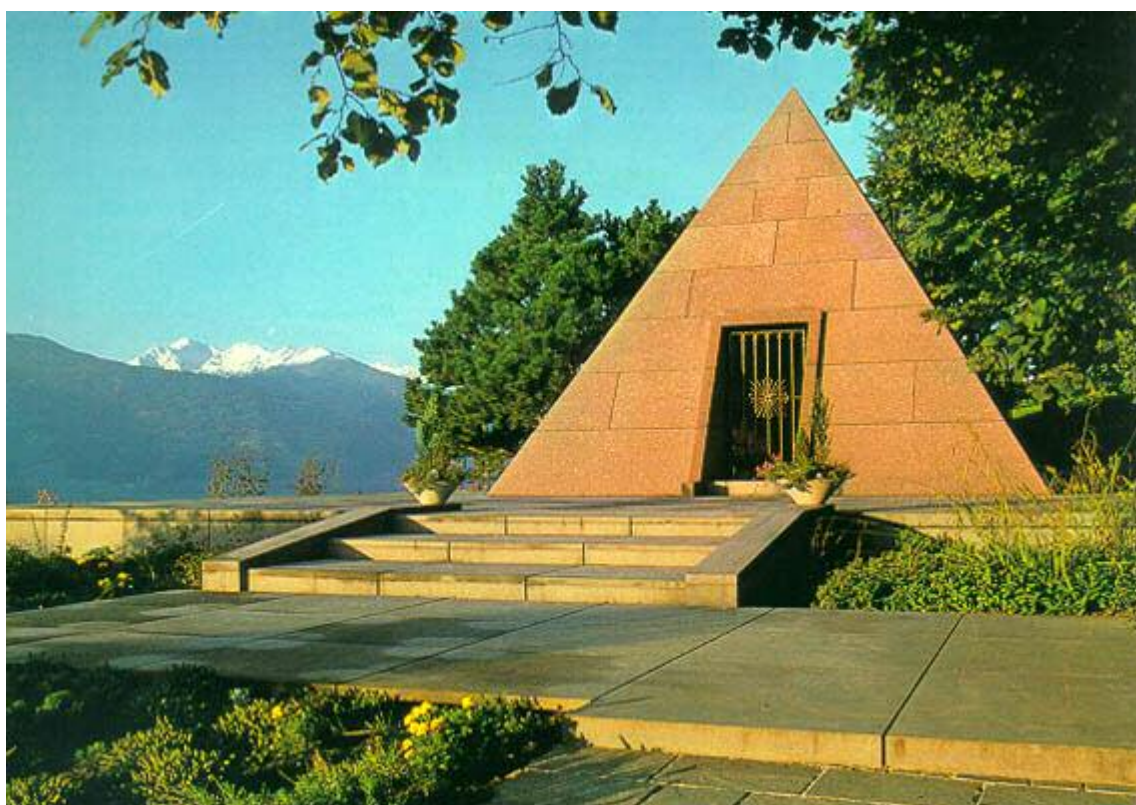

Abdrushinov pohreb

do Pyramídy na Vomperbergu
07.10.1949

Napísané na Hore spásy, na Vomperbergu
v Tirolsku, Rakúsko

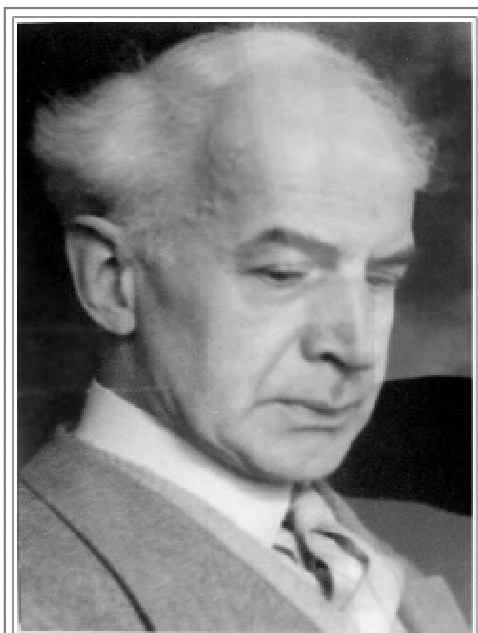
1946- 1950

Randolph Freeman-Eales

Obsah:

Výňatok zo spisu „*DIANIE GRÁLU NA ZEMI*“

15.06.1885 – 20.10.1971

Randolph Freeman-Eales

Učeník PÁNOV

Kronikár na Vomperbergu

Obsah:

Preklad do slovenčiny: **Mgr.Filip Jendrichovsky, Stará Ľubovňa © 2015**

Tato publikace je chráněna autorským zákonem. Jakákoliv publikace, i částečná, není dovolena. Také vytváření a šíření kopií bude považováno za porušení ve věci našich autorských práv.

Pyramida z červeného mramoru na Vomperbergu (původní tvar z roku 1949)

ÚVOD

Tento spis obsahuje svědectví o pohřbu pozemských ostatků Abdrushina – Syna ČLOVĚKA – Imanuele do Pyramigy na Vomperbergu. Je to však jen krátký výňatek z mnohem rozsáhlejšího spisu „Das Gralsgeschehen auf Erden“, který v poválečných letech (1946- 1950) za svého pobytu na Hoře Spásky na Vomperbergu sepsal pan **Randolph Freeman-Eales**. Část spisu pod názvem „Dianie Grálu na Zemi“ byla již vydána tiskem v slovenském překladu od pana Eduarda Hurty staršího v r.2009..

Z nesmírné věrnosti k Pánovi pan **Randolph Freeman-Eales**, někdejší Pánův Učedník a Kronikář na Vomperbergu, se po válce opět vrátil do Tirolska na Svatou Horu, aby pokračoval v jeho díle. Zachoval tak velkou oddanost i zbytku bývalého TRIGONU paní Marii Brnhardt a slečně Irmagard Frayer a také dalším členům bývalé Pánovy rodiny.

Jak sám pan Randolph Freeman-Eales píše, byl ještě před válkou Pánem pověřen úkolem sepsovat kroniku Grálu - „Grals-Chronik“. Avšak tento spis se patrně nedochoval, alespoň podle zmínky z jiného dokumentu od Randolpha Freeman Eales „The Life of Abdrushin - Part I/II“, - „Život Abdrushina - Část I-II“. Originální rukopis kroniky Grálu byl údajně zkonfiskován tajnou nacistickou policií „GESTAPO“ a zřejmě jimi zničen. Avšak odkazy na názvy jednotlivých kapitol a citace textů z dalšího spisu „Das Gralsgeschehen auf Erden“ pana Randolpha Freeman-Eales nám naznačují, že někde přece musí neexistovat nějaká kopie kroniky... Tedy je tu jistá naděje!

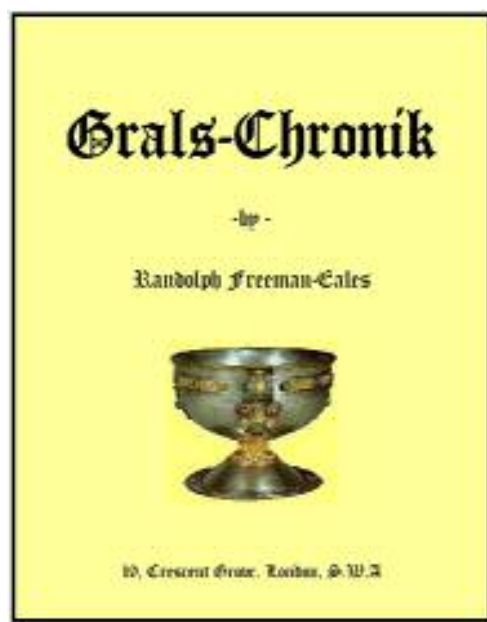
Podle jiných pramenů možná existuje nějaký opis, který mohou vlastnit rodinní příslušníci a dědicové autora. Jiné informace hovoří o možnosti existence kopie - opisu kroniky věnované slečně Irmingad a nyní uložené v tajných archívech Hory.

Avšak dobře střeženým tajemstvím je zahalena nejen ztracená kronika Grálu je, ale i jiné události kolem mnohých Pánových učedníků, kteří se po válce na Svatou Horu již nevrátili a nevíme tak zhola nic o jejich dalších osudech.

Velkým překvapením pro mnohé čtenáře zde byla informace o Josefu Wagnerovi, který se dokonce podílel na stavbě Pyramídy na Hoře Spásky, a který nám ve svých vzpomínkách „Má cesta k svatému Poselství a k Pánovi až do doby, kdy opustil zemi“ podal nejvíce informací o posledních letech Abdrushinových za jeho internace v Kipsdorfu. Po dokončení Pyramídy a druhém Pánově pohřbu, však i tady definitivně končí všechny informace o panu Wagnerovi! ... Věren už jen Pánovi opouští Horu a vydává se svou vlastní cestou!

Nahlédněme tedy, o čem v souvislosti s druhým Abdrushinovým pohřbem do Pyramídy na Vomperbergu se zmiňuje sám Kronikář na Vomperbergu pan Randolph Freeman-Eales.

Poznámka: V této publikaci jsou použity dobové i současné fotografie ze Svaté Hory z německého originálu spisu „Das Gralsgeschehen auf Erden“ - Randolph Freeman-Eales .

Mramorový sarkofág s Abdrushinovou rakví v Pyramidě na Vomperbergu

Pyramida z červeného mramoru na Vomperbergu - pozdější rekonstrukce, úprava plošiny a okolního terénu

Jště vak je třeba zmínit řadu úředních dokladů a prohlášení, uváděných v jedné kapitole tzv. ČERVENÉ BROŽŮRKY¹, které pan Herbert Vollmann považuje za obzvláště velmi důležité Cituji:

*

Převezení pozemské schrány Abd-ru-shina a uložení do pyramidy rok 1949

Docela zvláštní událost se odehrála 17. a 18. srpna 1949 : převoz PÁNOVY schrány z hrobky v Bischofswerdē do osady Grálu v Tyrolích.

Takový převoz z ruské zóny do západního Německa byl v té době nemožný. Protože to však byla vůle Boží, nemožné se stalo možným. Vysoké vedení ze Světa, ojedinělá spojení a neočekávané pomoci stály při učedníkovi Erichu Walkhoffovi, který byl pověřen tímto úkolem.

Tak byl konečně 4.8.1949 krajským zdravotním úřadem v Budyšině vystaven průkaz, který umožňoval bezproblémový převoz tělesných ostatků a byl na hraničním přechodu v Kiefersfeldenu opatřen datem 18.8.1949.

Existuje také přísežné prohlášení správce hřbitova a jeho pomocníků, že se tato exhumace konala na starém hřbitově v Bischofswerdē.

Zpráva o návratu domů zní :

„O třetí hodině 15 min. odpoledne se vrátila za znění zvonů Grálu pozemská schrána PÁNOVA domů.

Když vjížděl vůz s pozemským tělem do osady Grálu, rozestoupila se tmavá oblaka, ukázal se v zaslíbení kus modrého nebe a zemi zaplavily paprsky slunce. Tímto návratem se rozuzlilo mocné dění! Dny uzavření kruhu budou naplněny nezměřitelnou milostí až pozemské tělo PÁNOVO spočine k poslednímu odpočinku v Pyramidě. Kéž se každý z nás otevře proudu milosti v pokoře a čistotě, abychom obstáli ve Světle Pravdy!“

*

Když byla pyramida dostavěna, následoval 7. října 1949 pohřeb, doprovázený těmito slovy :

„Nechť smrtelné Nesmrtelného Světa odpočívá v pro NĚJ připraveném místě.“

Před tím byla ještě v hale pro pobožnosti vzpomínková slavnost.

Z tajemností Božího působení bylo oznámeno a nakonec řečeno, že s předáním pozemské schrány do posvěcené země se uzavřel starý čas a začíná nový. Přinese nový začátek a obnovení také pro lidstvo.

Pyramida je toho znamením. Duchovně ční její hrot až do nádherného Světa, odkud čerpá požehnání pro obnovu a splnění přicházejícího nového času.

Po modlitbě zazněla skladba „*Všemohoucnost*“ od Franze Schuberta „*Velký je Jehova, PÁN!*“

(Výňatek z ČERVENÉ BROŽŮRKY od Herberta Vollmanna)

*

¹ ČERVENÁ BROŽŮRKA - spis „O životě a působení Abd-ru-shina, Marie a Irmingard na Zem“ od Herberta Vollmanna)

Návrat pozemskej schránky Syna Človeka Imanuela na Vomperberg, osemnásteho augusta roku 1949

Veľkou a vznešenou, obrovskou a nezabudnuteľnou pre tých, ktorí ju zažili, bola hodina pred asi 3500 rokmi, keď v krajine faraónov svetlohnedý Ismani a Isrania priniesli svojho zavraždeného svetlého kniežaťa Abd-ru-shina Parzivala na bielych nosidlách do „žiariaceho mesta na púšti“ v južnom Egypte.

Akoby vyryté nezničiteľnými rúnami sa do ich ducha zapísalo v ich prežití tohto duševného otrasu, lebo všetci bez výnimky ho milovali, milovali ako len milovať mohli, sľubovali slúžiť teraz i vo večnosti tomu, ktorý im otvoril brány raja.

Tak sa informuje o návrate Božieho vyslanca v análoch „Zaviate doby sa prebúdajú“ pre nás a budúce generácie:

Nahome po Abd-ru-shinovej smrti

„A o niečo neskôr putoval biely, vážny sprievod zvolna púšťou do svetlého mesta. Pokojne, bielo a ticho, ako v spánku, spočívala najkrajšia telesná schránka bieleho kniežaťa na nosidlách.

Vedľa neho, nerozlučne ako za života, ľubezná, Svetlom naplnená telesná schránka nežnej Nahome. Vyzeralo to, akoby spali. Dobrovoľne nasledovala svojho PÁNA, aby mohla byť uňho. –

Hlboké ticho spočívalo nad svetlou ríšou Is-Ra. Ismani a všetci verní Abd-ru-shinovi služobníci čakali na posla, ktorého Aloe vyslala. –

Konečne o dva a pol dňa zbadali arabských jazdcov tvoriacich malý predvoj. Divokí, ale verní Arabi, ktorí za svojho Pána horlili i po smrti Nahome a Abd-ru-shina, starostlivo a pomaly sprevádzali obe schránky domov.

Ismani zariadili všetko potrebné, a všade sa rozhostilo ticho, slávnostná

nálada a čistota. Na mohutných podstavcoch šľahali vysoké plamene hore do neba. Priestory vedúce do chrámu, nádvorie a sieň, sa ovešali bielym flórom. Na tomto bielom pozadí sa nádherne vynímali veľké skupiny paliem. –

Pri práci sa nezvali žiadne prejavy bolesti. Ľudí sa iba zmocnila neopísateľná slávnostná nálada.

Z chrámu, v ktorom mali obaja mŕtvi odpočívať, než sa za nimi zavrú mohutné desky hrobiek, znela hudba. Bola to napodobenina spevu blažených duchov a boli ho schopní zaspievať iba ľudia, ktorí ho smeli vypočuť svojim duchovným sluchom.

Za zvukov tohto spevu zanesli Ismani mŕtve telá svojho kniežaťa a Nahome do chrámu. Ešte raz sa všetci zhromaždili v modlitbe okolo svojho PÁNA. Potom sa zatvorili brány a závesy pre tých, ktorí nepatrili k vyvoleným. –

Aj Čistá Ľalia vošla do svojho domova. Okolo nej s hukotom prúdilo znenie Božskej sféry. Šumeli perute anjelov, ktorí čerpali z prameňa života a potom skláňali svojeisky a živili posvätné záhrady Ľalie.

Božia vôľa vošla do prapôvodu bezbytošnej sily a ostala tam nejaký čas. Napriek tomu

však prostredníctvom Ducha neustále pôsobila a v lone veľkej, pravečnej múdrosti sa pripravoval nový rozlet na začiatku nového kruhu.

Stvorením prúdili lúče Svetla, ktoré Božia vôľa pri tom, keď zostúpila do hmotnosti, zakotvila v niekoľkých ľudských duchoch. Títo duchovia ďalej pôsobili v Jeho vôli, putovali na Jeho príkaz po zemi a vytvárali tam ostrovy Svetla.

Potom, čo sa to stalo a Boh zasial svoje Svetlo ako semienka, boli Ismani postupne vyzdvihnutí do svetlej ríše ducha, kde sa mohli zdržiavať.

Ríša Is-Ra sa ešte udržala na zemi vo svojej pôvodnej kráse, ako sa to určilo, avšak počet ľudí, ktorí tam mali znovu a znovu prinášať život, sa však neustále zmenšoval.

Nadišla doba, kedy všetci, ktorí slúžili Abd-ru-shinovi na Zemi, ležali vo veľkej pyramíde. Tak sa aj priblížil koniec ríše.

Mála sa pohrúžiť do dlhého spánku, kým nenastane doba jej prebudenia skrze Syna Človeka² –

Nakoľko veštkyňa a sprostredkovateľka nehynúceho slova, ktorá raz bola kňažnou Aloe v krajine šumivej vody ctihodnej rieky Nílu a ešte raz smela slúžiť Abdruschinovi Parzivalovi v našej pozemskej epoche, v dobe Syna Človeka na Vomperbergu, na Hore Spásy.

Aj tento kruh kozmickej vlády vo Vôli Boha Otca, ktorý druhýkrát uzavrel pôsobenie Parzivala na Zemi a vo výške svojej misie povstal Syn Človeka Imanuel, teraz sa skrútil do konca.

Ako sa zvestovalo počas vznešenej svetlej hodiny Slávnosti šesťdesiatych druhých narodenín Pani Márie 17.8.1949, mala sa aj smrteľná schránka Syna Človeka priviesť domov na Svätú Horu, kde pôsobil, kde zvestoval Pravdu ľuďom bez akéhokoľvek ohľadu na ich rasu alebo farbu, národnosť alebo reč, náboženstvo alebo vzdelanie. S návratom jeho kostí na Vomperberg, ktoré dlhšie žiarili ako ľudská smrteľná schránka – tak zneli prazvláštne zjavené slová vystúpeného PÁNA – sa vykonalo

posledné uzavretie kruhu bytia Imanuela v hmote, ktorý sa kedysi začal krútiť, keď kráľ Parzival vystúpil zo stupňa svojho trónu v ríši Otca, potom spolu s Máriou prijali z prazdroja všetku silu k poslaniu, a potom sa so svojimi nohami dotkol Zeme.

A ďalej povedal PÁN, že, až keď Jeho pozemská schránka opäť spočynie na Výšine Grálu³, tak ešte raz by jemnohmotne ukázal a sa dotkol všetkých vecí a miest, ktoré mu počas pozemského života boli také dôverné a aj drahé, ešte raz by duchovne kráčal cestou, po ktorej tak často kráčal so svojimi nohami, ako žehnal na oltári svojho chrámu, ktorý smel so svojimi vernými postaviť na uctievanie BOHA OTCA v roku 1932. Aj by oživil verné sľuby svojich

² Zavíate doby sa prebúdajú, zväzok I, Nahome, strany 167-170, 177 – 178.

³ To sú veľmi prekvapivé informácie zo strany MHG. Pokiaľ nám je známe, Pán nezanechal v tomto smere žiadne ustanovenie, ani nevyslovil žiadne prianie, že by chcel byť raz pochovaný na Vomperbergu, už vôbec ne v nejakej „Pyramíde“ ktorá by sa mohla stať predmetom nevhodného modloslužobného kultu uctievania jeho posmrtných ostatkov. Tomu muselo byť zabránené už v prípade prvého Syna Božieho – Ježiša. Naopak Pán ešte deň pred svojou smrťou hovoril so svojimi najvernejšími priateľmi Dr. Hütterem a panom Müllerem o mnohých svojich plánoch do budúcnosti. Ibaže Boh Otec rozhodol inak, aby zabránil zvráteným plánom temna...

povolanych, ktorí mali pri Ňom byť a sprostredkovať Jeho svetlú silu, tak ako ju oni mohli prijímať.

Lebo Jemu patrí všemohúcnosť a svätosť na veky vekov! Keď sme v chráme Grálu obnovovali novú zmluvu medzi Stvoriteľom a bytosťami, smeli sme počuť slová mesiášskeho kráľa, ktoré Jeho apoštol Herbert Vollmann prečítal počas slávnostnej pobožnosti, asi žiaden nositeľ kríža netušil, že návrat domov posvätnej schránky, ktorý od jedenásteho decembra 1941 odpočíval v chladnej zemi na cintoríne v Biskupiciach, sa už na ďalší deň uskutoční.

Hoci pochopiteľne sa už postavilo mauzóleum pre Syna Človeka, ktoré malo formu pyramídy, predsa Jeho konečné umiestnenie si vyžadovalo ešte týždne. Zatiaľ čo bez výhrady oddanosť služobníkov Trigónu pod vedením rytiera Grálu Alexandra, „prastvoreného Leva“, toto jednorazové dielo urýchlila a bytostné sily im poskytli svoju pomoc.

V horúcu slnečnú letnú nedeľu tretieho júla 1949 krátko po tretej hodine poobede Pani Mária, Slečna Irmingard, pán Alexander, učenici Daniel Swarovski z Wattensu a Friedrich Hermann z Zürichu, nositelia zlatého kríža Karl Bergmann, Hans Schwaiger a Ernst August Ostermann sa vybrali na prázdny vršok pri pastvisku koní pred Domom Grálu a Správou, aby označili určité miesto⁴ s dreveným kolom. Zmyslom a podstatou takéhoto konania sa oboznámili iba najbližší zasvätení. Avšak už nasledujúceho dňa zvesť o plánovanej stavbe pyramídy sa rozniesla medzi rady obyvateľov Osady Grálu.

Mala vzniknúť na výšine Vomperbergu na onom mieste, kde PÁN chcel dať postaviť krásny palác pre seba a svoju rodinu počas pozemského života, pretože Dom Grálu sa ukázal byť malým a Hrad Grálu⁵, ktorý mal byť postavený podľa vzoru hore so svojimi jaskyňami a dvorcami, s rajskými záhradami a s

mramorovým bazénom, sa zatiaľ ešte nemohol postaviť.

V sobotu šestnásteho júla medzi jedenástou a dvanástou hodinou doobeda architekt Hermann s Zürichu spolu s profesorom Emanuelom B. Geeringom z Basel – Riehen a Alexandrom Fahselom vytýčili štvorec v dĺžke a v šírke šesť metrov na označenom mieste a pán Alexander, ktorý sa zdržiaval na stavebnej ploche, sa dozvedel, že aj výška pyramídy bude mať šesť metrov⁶.

Prvé prípravné práce pre jedinečnú stavbu sa urobili dovezením za to dôležitého materiálu, predovšetkým štrku, ktorý sa naložil vo Vomper Bachu a pod vedením nositeľa zlatého kríža

⁴ Iba málokto pozná skutočné tajomstvo oného miesta, kde Pán s obľubou sedával už počas svojho života na Svätej Hore. Teraz tam stojí mysteriózna „Pyramída“, ktorá svojím vrcholom zasahuje až do najvyšších nebies, ako zaznamenal v Obrazoch stvorenia pán Jozef Wagner.

⁵ Zaiste plány na stavbu pozemského chrámu - Hradu Grálu už boli takmer hotové; a dokonca sa konali veľké povojnové zbierky peňazi, zlata a šperkov po celej Európe, ale to všetko sa kdesi v nedohľadne rozplynulo...

⁶ To znamená, že pyramída na Vomperbergu má objem $V = 216 \text{ m}^3$ (poznámka prekladateľa)

Karla Bergmanna sa doviezol na nákladnom aute do Výšin Grálu.

Nasledovní nositelia kríža sa poverili praktickým vykonávaním prác:

Karl Bergmann, Walter von Boetticher, René Weill, Kurt Naumann, Eberhard Dowe, ta a opäť Lucien a Emil Siffрид i bratia Stupfoví zo Štutgartu. Od svojho príchodu na Svätú Horu počas strávenia svojej dovolenky aj pán F.Haug z Lyonu, ktorý s inžinierom Paulom Borbe, ktorý tu bol taktiež počas svojej dovolenky, mali zhotoviť osobitným spôsobom určité platne z betónovej hmoty zmiešanej s červeným zlomkom mramoru pre vonkajšok pyramídy. Skôr než sa použili, stávali sa podľa návodu prevádzkarov Hansa Schwaigera a Swarovského – diela, výplne, ešte odborne spracované, že sa preto docielil umelecký účinok. Stredná platňa mala niesť ako osobitný skvost a ako symbol Pravdy rovnoramenný kríž Grálu z bieleho mramoru.

Zázračné riadenie osudu, podporované z vyššieho svetlého riadenia, pridalo to, že v deň pozemských narodenín Pani Márie, vďačným vynikajúcim pôsobením a neohrozeným postupom učeníka Dr. Ericha Walkhoffa zo Štassfurtu na úrade vyzdvihli truhlu s pozemskými ostatkami Syna Človeka z Jeho domoviny na Saskej pôde a na sovietsko-ruskej hraničnej zóne povolili prevoz pohrebného auta, oficiálne a podľa zákona bez akýchkoľvek ďalších ťažkostí a mohli sa previesť bez nepredvídaného rušenia do Mníchova, kde až osemnásteho augusta vstúpilo pred sídlo južno-bavorskej pozemskej správy Hnutia Grálu na Möhlstraße 25.

Krátko nato práve tu prišlo nákladné auto Osady Grálu s pánom Alexandrom, s Karlom Bergmannom a s Jozefom Wagnerom, aby so všetkou tichosťou a bez ceremónii prijali cenný náklad. Obklopený bohatou ozdobou kvetov, zakrytý zelenou zástavou Grálu, pri ktorej prvom vztýčení na Výšine Grálu počas dňa Slávnosti Žiariacej Hviezdy 1932 bol sám PÁN prítomný, zatiaľ čo učeník Friedrich Mörbitz zachytil so stopkami v ruke presný čas za účelom horoskopu, nákladne auto sa zdržalo niekoľko minút pred domom pani Márie Luftovej, jednej z prvých, ktorú Syn Človeka smel spoznať a ktorá odvtedy verne slúžila Trigónu, aby niektorí, ktorí sa o udalosti dozvedeli a mohli sa ponáhľať na miesto, medzi nimi pani Elizabeth Gecks, pán Willi Freitag a slečna Wilke, dostali príležitosť vidieť nahnedo vyleštenú drevenú truhlu, ktorá obklopovala kovovú truhlu s pozostatkami PÁNA.⁷

⁷ Všetko sa nepochybne muselo stať rovnaké ako prípade prvého Syna Božieho – Ježiša, aby sa jeho posmrtné ostatky nestali predmetom nevhodného modloslužobného kultu a uctievania. Turistickým výpravám a procesiám na starom cintoríne v Biskupiciach, tomu muselo byť zabránené novým symbolickým pohrebom v „Pyramíde“

Po iba polhodinovom pobyte v bavorskom hlavnom meste odišlo nákladné auto preč naproti Svätej Hore s pánom Alexandrom v kabíne vodiča, vedľa neho Karl Bergmann za volantom, kým Jozef Wagner ochraňoval priestor s truhlou vo vnútri nákladného auta.

Potom aj cez rakúske hranice previezli bez prekážky, dosiahli Horu – nákladné auto do oblasti Svätej Hory ako pôvodne skôr očakávali. Ako zvyčajne, skorý príchod sa neodkladne ohlásil cez telefón na vrátnici Osady Grálu strážkyňou bývalej lanovkovej dráhy⁸ – stanica údolie, pani Dengg.

Počas niekoľkých minút bola osada v pohotovosti. Súčasne nastalo, kým sa nákladné auto približovalo, v momente bola Svätá Hora na nohách, hore vo svojej výške zaznelo vo zvonici chrámu Grálu slávnostné, jednohodinové zvonenie – na rozochvejúci príchod domov sa vracajúcej, svetelnej schránky každému ním osobne spečateným nezabudnuteľného a v pamäti prichádzajúcej generácie nesmrteľného zjavenia všetkého vedenia z BOHA, pokiaľ ľudský duch to uchopí.

Pod vítajúcim pozdravom jasajúcich radostných tónov víťazstvo Svetla zvestujúcich zvonov Grálu prišiel sprievod s „Corpus sanctus“⁹ Kráľa kráľov, aj keď nie s pozemskou okázalosťou a s verným razom nádherného pohrebu, v pracovnom nákladnom aute prosto-jednoducho, akou vždy bola jeho bytosť a sebadávanie ľuďom, znovu v krajine všetkých zaslúbení a splnení, ktorá je navždy požehnaná svojim každodenným životom a pôsobením, odkiaľ putovalo Jeho volanie do všetkých svetov, aby nastalo konečná odplata svetového súdu.

Navždy nemé boli teda Jeho pozemské ústa podľa železného Božieho zákona, že znovu sa stane popolom, čo kedysi bolo mäsom, predsa tak o to viac jemnohmotne pôsobiace, všetok život a tkanie duchovne ovplyvňujúce, božsky všetko prenikajúce a stojace na svetlom zákone pohybu, splnilo sa po 4177 dňoch neprítomnosti pozemského tela Syna Človeka, vrátane dňa Jeho násilného odvečenia v dvanástom marca 1938 orgánmi nacistickej tajnej polície, v historický dátum prevzatia Tirolska – Rakúska Adolfom Hitlerom, po jeho návrat na to isté miesto, tým uzatvárajúc obrovské uzatvorenie kruhu, následkom čoho sa to prejaví na všetkých ľudských bytostiach.

Bolo to presne o tretej hodine a šiestnastej minúte v osemnástom augusta 1949, keď

na Vomperbergu. Aj pre Syna Človeka sa Hora Spásy nakoniec stala horou zrady a utrpenia. Po celom svete sa nachádzajú tisíce Golgôt a božích hrobov, ale kde sa ostatky Syna Božieho skutočne nachádzajú, to dodnes nikto nevie ... /pozri. český preklad spisu „Marie z Magdaly“ díl I. a II. /

⁸ Zvalila sa 15. júna 1947, večer o 9:00

⁹ Čítajte Korpus sanktus. Znamená to v preklade z latinčiny sväté telo (poznámka prekladateľa)

nákladné auto pricestovalo do Osady Grálu, kde všetci zamestnanci aj súkromné osoby, všetko hostia Správy očakávali s napätím a s najväčším vzrušením, zatiaľ čo Pani Mária, Slečna Irmgard a Mária – Elizabeth strávili tieto bôľno-radostné minúty na balkóne Domu Grálu.

Medzitým ticho stálo nákladné auto na Námestí správy, kvety sa podávali z neho, potom sa s úctou a so starostlivosťou položila truhla na pripravené nosidla.

Páni Vollmann a Haug, von Boetticher a Dowe, obidvaja bratia Stumpfovi niesli bielo zakryté nosidlá záhradami Grálu za stáleho znenia zvonov Grálu do chrámu nasmerovaní záhradným pavilónom. Potom sa zatvorili brány, ako kedysi v Egyptskej krajine, pre tých, „ktorí sa nepočítajú k vyvoleným“, kým prítomní pred záhradami Grálu sa ešte raz zhromaždia okolo svojho PÁNA v tichej modlitbe... vznešené dámy ostali s ním samé.

V najhlbšej tichosti sa rozišla skupina svedkov diania pred Správou Grálu.

Na vysokom stožiar v záhrade Grálu viala zelená zástava Grálu viditeľná široko-dáľeko nad nivami Svätej Hory až dolu do dolín Inu.

Návrat pozemskej schránky Syna Človeka Imanuela na Vomperberg, dňa 18. 8. 1949

Veľkou a vznešenou, obrovskou a nezabudnuteľnou pre tých, ktorí ju zažili, bola hodina pred asi 3500 rokmi, keď v krajine faraónov svetlohnedý Ismani a Isrania priniesli svojho zavraždeného svetlého kniežaťa Abd-ru-shina Parzivala na bielych nosidlách do „žiariaceho mesta na púšti“ v južnom Egypte.

Akoby vyryté nezničitelnými rúnami sa do ich ducha zapísalo v ich prežití tohto duševného otrasu, lebo všetci bez výnimky ho milovali, milovali ako len milovať mohli, sľubovali slúžiť teraz i vo večnosti tomu, ktorý im otvoril brány raja.

Aj tento kruh kozmickej vlády vo Vôli Boha Otca, ktorý druhýkrát uzavrel pôsobenie Parzivala na Zemi a vo výške svojej misie povstal Syn Človeka Imanuel, teraz sa skrútil do konca.

Ako sa zvestovalo počas vznešenej svetlej hodiny Slávnosti šesťdesiatych druhých narodenín Pani Márie 17.8.1949, mala sa aj pominuteľná schránka Syna Človeka priviesť domov na Svätú Horu, kde pôsobil, kde ešte raz zvestoval ľudstvu plnú Pravdu. Predsa nikto netušil, že

návrat domov posvätnej schránky, ktorý od jedenásteho decembra 1941 odpočíval na cintoríne v Biskupiciach, sa už na ďalší deň uskutoční.

Hoci pochopiteľne sa už postavilo mauzóleum pre Syna Človeka, ktoré malo formu pyramídy, predsa Jeho konečné umiestnenie si vyžadovalo ešte týždne. Zázračné riadenie osudu, podporované z vyššieho svetlého riadenia, pridalo to, že v deň pozemských narodenín Pani Márie vyzdvihli truhlu s pozemskými ostatkami Syna Človeka z Jeho domoviny a na sovietsko-ruskej hraničnej zóne povolili prevoz pohrebného auta podľa zákona bez akýchkoľvek ťažkostí a mohli sa previesť bez nepredvídaného rušenia do Mnichova, kde až v osemnásteho augusta vstúpilo pred sídlom južnobavorskej pozemskej správy Hnutia Grálu na Möhlstraße 25.

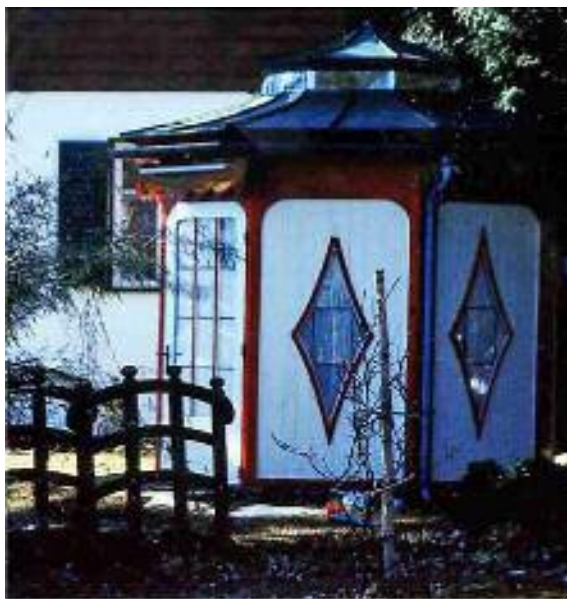
Krátko nato práve tu prišiel rytier Grálu a „prastvorený Lev“, pán Alexander, v sprievode dvoch nositeľov zlatého kríža, aby v tichosti a bez ceremónii previezli cenný náklad na nákladnom aute. Obklopený kvetmi, zakrytý zelenou zástavou Grálu, ktorú sám PÁN držal pri jej prvom vztýčení na Výšine Grálu v jednom historickom okamihu počas Vianoc 1932, náklad prešiel rakúske hranice ešte v rovnaký deň a prišiel o tretej hodine do oblasti Svätej Hory. Zaznelo jednohodinové zvonenie zvonov Grálu. V záhradách Domu Grálu sa vysoko vztýčila zelená zástava so zlatým krížom vo štvorci. Celá osada sa pripravila na prijatie PÁNA.

Pod vítajúcim pozdravom víťazstvo Svetla zvestujúcich zvonov prišlo nákladné auto s „Corpus Sanctus“ Kráľa kráľov pred budovou Správy Grálu, kde sa všetci obyvatelia Osady a zamestnanci Grálu zbožne postavili do polkruhu. Navždy nemé boli teda Jeho pozemské ústa podľa železného Božieho zákona, že znovu sa stane popolom, čo kedysi bolo mäsom, predsa tak o to viac jemnohmotne pôsobiace, všetok život a tkanie duchovne ovplyvňujúce, božsky všetko prenikajúce a stojace na svetlom zákone pohybu, splnilo sa po 4177 dňoch neprítomnosti pozemského tela Syna Človeka (vrátane dvanásteho marca 1938) po jeho návrat na to isté miesto, tým uzatvárajúc kozmické uzatvorenie kruhu, ktoré sa prejaví na všetkých ľudských bytostiach.

Pani Mária, Slečna Irmgard a pani Mária-Elizabeth Vollmannová čakali na Jeho návrat domov na balkóne Domu Grálu. S veľkou obozretnosťou sa do hneďa lesknúca ťažká drevená truhla, ktorá obklopovala kovovú truhlu, vyzdvihla na nosidla a šiestimi nositeľmi kríža sa niesla bielo pokrytá do chrámu nasmerovaná záhradným pavilónom.

Kým všetci nositelia kríža stali vonku v záhradách v modlitbe, zostali vznešené dámy s ním v osamote.

Ešte vždy zvonili zvony Svätého Grálu!

Pohreb pozemskej schránky Syna Človeka Imanuela siedmeho októbra 1949 na Vomperbergu

Jedinečne krásne, slnkom preniknuté a teplom poliate neskoro letné dni tiahli nad Horou Spásky. Ako zo zlatého sna začala sa rozkladať jeseň nad hradmi a kláštorami, lesmi a lúkami Tirolska, a viac než kedykoľvek predtým bol i Vomperberg plný najzázračnejšieho čara.

Nevysloviteľné požehnanie spočinulo nad Svätou Horou po štyridsiatom deviatom dni a po štyridsiatej deviatej noci, odkedy pozemská schránka Kráľa kráľov položená v rakve a zakrytá zelenou zástavou Grálu stála v chrámovom pavilóne záhrad Grálu, keď slávnostný pohreb sa mal vykonať uložením do náhrobku¹⁰ v pyramíde na Výšine Vomperbergu v siedmeho októbra.

Ako sa v deň pozemských narodenín Pani Márie zvestovalo z vysokej vyhliadky, priblížilo sa ešte raz božské jadro Imanuela¹¹ s pominuteľnou schránkou Syna Človeka na miesto svojho pozemského pôsobenia, nám ľuďom bližšie ako nikdy, znovu v sedem krát sedem pozemských dní, ktoré dokopy dávajú štyridsať deväť dní, to isté číslo, v ktorého splnení raz Is-ma-el, Ján, zvestoval svoje napomenutia a varovania z úrovne svojho praduchovného domova ešte počas pozemskej doby PÁNA¹².

Potom október nastal v krajine. Jeho slnko stálo už nižšie, matnejšie vrhajúc lúče nad nádhernou hrou farieb vysoko sa týčiacich oblakov na jesennej oblohe.

Dni vzali oné prijaté teplo na odpočinok sa pripravujúcej prírode, teplo, ktoré pochádzalo z posledného dychu ohňa červených listov a z oslňujúceho svetla slnečných lúč. Nad ránom napínalo sa nebo modrejšie než najmodrejší encián¹³, priateľské a tiché bolo poludnie, lesk krajiny miernilo, všetko sem-tam zahalilo do sem sa vznášajúceho závoja babieho leta. Avšak noci boli jasné ako hviezda a nekonečné, nad bahnom a rybníkom sa tu a tam chveli bludičky, teplota klesala.

¹⁰ Mramorový sakofág obsahuje väčšiu truhlu z lešteného a nahnedo lakovaného dreva, v ňej sa ďalej nachádza kovová (zinková) rakva s pozemskými ostatkami Syna Človeka.

¹¹ Pozri. Mystérium o Holubici, ktorá vzala naspäť Meč opisované tiež vo spise od „neznámeho“ autora „Beisetzung des HERRN am 7. Oktober 1949, in der Pyramide auf Vomperberg.doc“ ... „Pochovávanie Pána 7.okt.1949 do pyramídy vo Vomperbergu .doc“

¹² Volanie z prastvorenia, druhý diel, ktorý nesie názov Zjavenie Jánovo, obsahuje 49 napomenutí a varovaní Jána Krstiteľa (poznámka prekladateľa)

¹³ Encián - Pánova obľúbená Alpská horská kvetina modrej farby. (po česky „hořec“)

V jedného dňa a v jednu noc studený dážď už pršal, a hustá, prenikavá hmla sa skláňala nad pozemskou ríšou, všetko okolo súčasne zahaľovala do sivej, pohlcujúcej vaty. V šere večera sa vystreli stromy a kry ako hľadájúce strašidlo svoje prahnúce vetvy.

Sem-tam zavítal matný mesačný svit cez oblaky neba, z údolia Innu vystúpila vlhká para, vodné kvapky sa leskli ako brilianty na tráve a do splnu mesiaca sa zaguľatila nočná hviezda pre vznešený deň pohrebu Imanuela, udalosť jedinečného a historického významu.

Len zriedka sa trepotal vyplašený vtáčik letáčik s prenikavým volaním zo šramotiaceho krovia, ktoré lemovalo chodník s pokrytou kamennou dlažbou a ligotajúci v mesačnom svetle k pyramíde; a vtáčik letáčik sa nepokojne chvel v zemi vzdialenej nekonečnosti nočného svetla neba.

Avšak tento príliš zriedkavý prírodný jav, úplné zatmenie mesiaca¹⁴, sa ukázal v noci zo šiesteho októbra na siedmy október, ktorý nastál podľa správy viedenskej univerzitnej hvezdárni o tretej hodine ráno. Predsa svetlé mračná zakryli divadlo a len tak dali naokolo duchovnejšie pôsobiť obrysom pyramídy počas smrteľnej bledosti mesačného svetla, na ktorej výstavbe a dokončení sa neúnavne pracovalo nasadaním spoločných pracovných síl Osady Grálu, tak, ako sa to kedysi stalo pri stavbe pyramídy – hrobu Abd-ru-shina v južnom Egypte¹⁵ pred asi tritisíc päťsto rokmi:

„Trvalo sedem rokov, než bola dokončená pyramída, v ktorej mal ležať biele knieža¹⁶ a na ktorej pracovali všetci, jednoduchí Arabi ako aj najušľachtilejší Ismáni. Nam-Chan po boku Eb-ra-nita, starec Jusu po boku Dhu-Fara a Din-Ara.

Sedem rokov tesal Nesomet náhrobný kameň, ktorý bol divom krásy. Eb-ra-nit často stál vedľa kameňa a pozoroval obrazy, ktoré sa na ňom rodili. Avšak cez jasnovidcove pery nikdy neprešlo ani slovo. Bolo to, akoby chcel on, ktorý v nepravý čas mlčal, teraz mlčať naveky.

Sedem dlhých rokov vyšívala Husa a Na-Lah so ženami rúcha, ktorými sa mali zaodieť telá ich kniežaťa a Nahome. Boli to umelecké diela. Aj k nim Eb-ra-nit často prichádzal. Cítil,

¹⁴ Aj v starovekom Egypte dokázali kňazi presne vypočítať zatmenie Mesiaca, pri ktorom potom konali mnohé svoje mysteriózne predstavenia.

¹⁵ Takzvaný južný Egypt v dobe písania tohto spisu, to je dnešný južný Sudán, presnejšie región Abesínia, a to je blízko geografického stredu Afriky (poznámka prekladateľa)

¹⁶ Z doznievajúcich tisícročí – „Život Abdruschina na Zemi“, strana 170

že všetci títo pracujúci ľudia potrebujú jeho priateľské slová, aby neprepadli bolesti. Jedného dňa videl, že Husa vyšila niečo zvláštne: dve ramená, ktoré sa krížili.

„Čo to má znamenať, Husa?“ pýtal sa láskavo.

„Takto som často vídala nášho PÁNA“ znela odpoveď Arabky. „Žiaril z Neho kríž Pravdy, pretože ON je večná Pravda. Si požehnaná medzi mnohými, Husa!“

Jej veľké oči zaliate slzami vzhliadli k hovoriacemu.

„Husa je úbohá od tej doby, čo jej PÁN odišiel. Ale ona MU smie opäť slúžiť. Nato bude čakať veľa životov!“

Sedem rokov je dlhá doba pre pozemských ľudí, mnohé sa počas nich môže udiť¹⁷.

Kým pomník Abd-ru-shina bol obrovských rozmerov blízko „žiariaceho mesta na púšti“, - „predsa boli všetci, ktorí slúžili Abd-ru-shinovi na Zemi, uložení v obrovskej pyramíde!“¹⁸

a

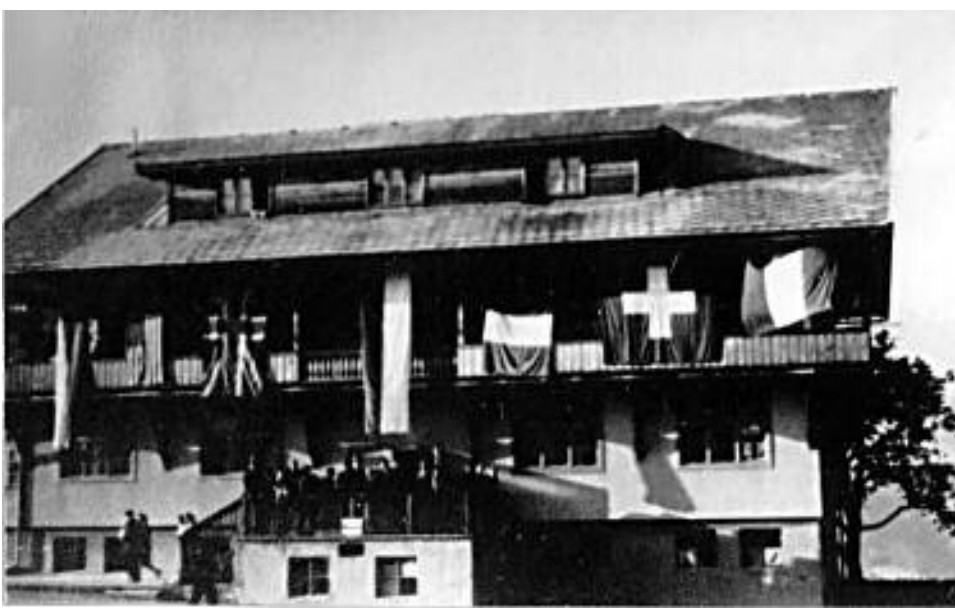
„jeden po druhom verní nachádzali svoje miesto v komôrkach, ako to kedysi určil Abd-ru-shin.“¹⁹ – tak boli veľkostné pomery náhrobku Imanuela – pyramída na Vomperbergu oproti pyramídy v ríši Is-Ra malé, a jej základná čiara bola šesť krát šesť metrov, zatiaľ čo výška merala päť metrov a dvadsať centimetrov.

Avšak obe stavby mali jeden spoločný symbol: dve ramená, ktoré sa krížili – kríž Pravdy.

Na divu rovných skalných štítov miesta Svetla prenesene horských obroch, ktorí hraničili s oblohou, spočíval modrastý úsvit skorého rána v siedmom októbri anno domini 1949.

Za ostrými oproti horizontu sa odrážajúcimi obrysami cisárskeho lesa pri Kufsteine sa pomaly otáčalo východné nebo. Zlaté lúče vysoko svietili a zakrývali ľadovce a nepatrné pokosy ako otvorený oheň.

V okamihu tohto veľkolepého divadla, ktoré sa uzavrelo všetkým mešťanom a ktoré sa ešte iba obyvateľom tohto kraja otvorilo, keďže si zachovali čistý a prostý zmysel pre to, čo ponúka Božia príroda, náhle som sa

uvidel premiestnený do krajiny, v ktorej PÁN bol kedysi v dávnej dobe domáci, v ktorej vyrástlo jeho pozemské vedomie do netušeného vzostupu do výšin. Nádyh saské krajiny zahalil moje uši s tichým bôľom. Podobné hudbe sfér z ďalekých skoro neskutočných úrovní náhle sa mi zdala táto pred mojím duchovným zrakom vznikajúca spomienka, porovnateľne

¹⁷ „Zaviate doby sa prebúdzajú“, zväzok 2,- „Vyvolený národ“, strana 294-295

¹⁸ „Zaviate doby sa prebúdzajú“, zväzok 1,- „Nahome“, strana 178

¹⁹ „Zaviate doby sa prebúdzajú“, zväzok 2,- „Vyvolený národ“, strana 296

slnечnej hmle cez kryštál spomienky uchopená, ktorá sa rozvinula v slovách nábožného chorálu, ktorý sa vo mne živo zachvel už v mojej mladosti ako odkaz:

„Lesk rána večnosti,
Svetlo z nestvoreného Svetla,
pošli nám túto rannú dobu
Tvoje žiarenie pre videnie
a zažeh Tvojou mocou
našu noc!“

A ako sa prvý slnečný lúč vychádzajúcej dennej hviezdy dotkol Hory Spáasy a sa začalo ukladať ako žiariace zlato na červenom mramore pyramídy Imanuela, majestátne vysoko vystúpila zástava Grálu, kráľovsky rozvinujúc svoju žiariacu zelenú farbu so žiariacim krížom vo štvorci, na biely stožiar pred pozemským domovom Syna Človeka. Avšak z trojuholníkového štítu Správy Grálu viala bielo-červená farba tirolskej zástavy v čerstvom rannom vetre, zatiaľ čo od príchodu viac ako dvesto hostí z viacerých európskych krajín sa ukazovali vo svojich pyšných farbách francúzske, brazílske, luxemburské, tirolské, holandské, americké, anglické, švajčiarske, česko-slovenské, nemecké a rakúske zástavy z vysokých ríms host'ovského domu.

V jasnosti jedného Bohom požehnaného rána sa blížila deviata hodina, ktorá už odo dňa Golghaty niesla svoju osobitnú pečať vo vzťahu s ukrižovaným Synom Božím.²⁰ Na úvod sa obyvatelia osady, pozemskí služobníci Božieho Trigónu obliekli, dámy a panny boli v bielych šatách so zeleným a ružovým zväzkom opaskov a páni a panci do

²⁰ Áno, tu sám autor spisu naznačuje, že i v prípade Syna Človeka sa mnohé udialo analogicky ako v prípade Syna Božieho – Ježiša. Jeho učenie nebolo prijaté, ani pochopené. Bol zradený vlastnými učeníkmi, odmietnutý povolaným národom a zavraždený. Už krátko po jeho smrti boli podniknuté kroky prepracovať a skriviť Jeho učenie - pravé Slovo Božie k nepoznaniu. Bol pochovaný v rodnej zemi, ale jeho hrob zostal prázdny... (Inu „Kdo má uši k slyšení, slyš!“)

fraku a cylindra, prinajmenšom do tmavého nedeľného obleku. Zvony Grálu jasavo zazneli, lebo v Gráli je len radosť, jasanie a vďaka, žiadna bolesť a žiadne utrpenie. V Osade Grálu sa to žilo, a čoskoro išli jej obyvatelia s rodinami alebo vo dvojiciach alebo aj sami, mlčanlivo a s vážnym výrazom tváre, do Chrámu Grálu Syna Človeka, a k ním sa pridali tak, ako tí z host'ovského domu tak aj ľudia z blízkeho okolia Vomperbergu.

Krátko pred deviatym úderom hodinovej veže Správy Grálu zašlo auto panstva pred východný, pre Trigón určený vstup do Chrámu a potom sa zatvorili za pár minút chrámové dvere pre povolaných ako aj pre nepovolaných, to jest pre nenositel'ov kríža, ktorí neniesli pečať Syna Človeka na svojich čelách.

Pre prvú obec Grálu na Zemi a pre prvých svedkov novej doby, pre tých, ktorí sa skrze Slovo PÁNA, „Posolstvo Grálu: Vo Svetle Pravdy“ duchovne znovu zrodili, vykonala sa teraz jedinečná, skutočne nikdy viac sa neopakujúca slávnosť, dokiaľ ľudstvo smie žiť: Slávnosť odchodu božského vyslanca vystúpeného – Syna Človeka Imanuela – Boha v človeku.

Súčasne to bola jedna, azda najvýznamnejšia slávnosť kozmického splnenia, ona slávnosť Grálu, ktorá súčasne tróni medzi dvoma svetovými dobami. S uzavretím kruhu prvého zanikajúceho – astrologicky vyjadrené – starého veku rýb, na koniec tohto veku pripadlo jednorazové dielo spásy Imanuela Parzivala vo svetovej časti Efezus, ktorej stredom je planéta Zem. S terajšou začínajúcou novou dobou, ktorá stojí pod znamením Vodnára, má sa podľa božského rozhodnutia, ktoré je zhodné s Vôľou Imanuela, teda ak ho ľudstvo uposlúchne, založiť Tisícročnú ríšu, jednu zákonite ohraničenú svetovú epochu, počas ktorej Lucifer ostáva spútaný. Pozemský človek má dozrieť k plnému dozretiu a zošľachteniu človeka bezchybnou zmenou života zanechajúc dedičnú vinu a preto spolu pomáhať, aby ľudskou vinou zo svojej dráhy odchylená Zem sa mohla znovu vyzdvihnúť Božou milosťou do svetlých oblastí a ukázala sa na svojej Stvoriteľom danej pôvodnej dráhe.

Prejav, ktorý smel byť prečítaný PÁNOVÝM apoštolom Herbertom Vollmannom počas slávnostnej pobožnosti, boli Imanuelove slová, teda slová z božských úst pretlmočené do nemeckej reči, ktorých reprodukciu je nemožné zanechať na tomto mieste.²¹

To boli slová Svetla, zo Svetla zvestované, ktoré aj pre Svetlo musia ostať zachované. Preto ani nemôžu byť v písomnej forme.

Krajší než kedykoľvek predtým bol povolanými rukami²² ozdobený oltár PÁNA s purpurovými ružami, pred vznešenými sedadlami Pani Márie a Slečny Irmgard rozkvitli

²¹ Nie je doložené, kto prijal tento prejav. Ide o vyššie spomínaný text mysteriózneho obsahu od „neznámeho“ autora „Beisetzung des HERRN am 7. Oktober 1949, in der Pyramide auf Vomperberg.doc“ ... „Pochovávanie Pána 7.okt.1949 do pyramídy vo Vomperbergu .doc“

biele ľalie z vybrúsenej čaše, a obrovské akordy naplnili vznešený chrám „Boží stánok medzi ľuďmi“.

Ako zriedka doteraz zneli vysvätenou halou orgánové tóny, so sprievodom v hĺbke jatriacom ľudskú myseľ, vyludzovanom čelom, dokonale ovládaným umeleckou rukou pani Zwargovej, ktoré pre Svätú Horu boli prvýkrát skomponované v Brazílii za oceánom.

A po doznení slov apoštola vo vzduchu, ktoré zanechali v dušiach poslucháčov nehynúcu stopu, a pomodlení sa modlitby Svetla zaznel ešte raz na inštrumentoch oslavný hymnus

„Všemohúci“ od Franza Schuberta:
„Veľký je Jahve, PÁN!“

Vznešené dámy opustili svoje vznešené miesto a nositelia kríža opustili Imanuelov chrám za slávnostného zvonenia zvonov Grálu.

Štvrtťhodinu pred tou pre pohreb pozemskej schránky Syna Človeka Imanuela pevne stanovenou hodinou – jedenástou hodinou dopoludnia – nasadilo sa opäť slávnostné do údolia Innu ďaleko znejúce zvonenie z kovových úst²³.

Tristo nositeľov kríža v slávnostnom oblečení s kvetmi, ktoré niesli v rukách ako pozdrav lásky a vernosti pre svojho nezabudnuteľného PÁNA, sa zhromaždilo na voľnej ploche pred budovou Správy.

Z najvyššieho vedenia sa postarali o určitý poriadok nato, aby sa zo živých bytosti sformoval jeden polkruh, ktorých všetky pohľady smerovali na bránu v záhrade Grálu, ktorou PÁN kráčal zo svojho pozemského domu do svojej pracovne tak často počas svojho pozemského života, až kým hlas apoštola Herberta Vollmanna, oblečeného do zlatého plášt'a so zeleným krížom Grálu ako symbolom jeho vysokého úradu, pred vstupnou bránou smeroval nasledujúcimi slovami čakajúcemu davu:

„Teraz dáme doniesť smrteľnú schránku nesmrteľného Svetla do preňho určeného priestoru!“

Ihneď sa smútočný sprievod videl medzi jedľami záhrady Grálu.

Dohneda sa lesnúca drevená truhla zakrytá so zástavou Grálu, ktorá tak často stála pred PÁNOM počas čítania prednášok Grálu v rámci nedeľnej pobožnosti, bola nesená bratmi Wolframom a Hansom Stumpfom, Hansom Schwaigerom a Kurtom Naumannom, ako aj pánom Haugom

²² Učenička, paní Maria Luft, Mnichov.

²³ Ide o básnickú metaforu. Pán Freeman chcel tým vyjadriť zvony Grálu vo zvonici na výšine Svätej Hory

a Paulom Bergmannom pravidelnými krokmi portálom osady do pyramídy. Jozef Wagner a Karl Bergmann sprevádzali sprievod, truhlu za nosičmi, aby truhla počas nosenia na nosidlách sa nezošmykla na zem.

Za nimi kráčali apoštol Vollmann a učeník Lucien Siffrid na obidve strany vstupov do hrobky, súčasne ako strážcovia, prijímajúci postavenie, s nepokrytou hlavou a vo fraku.

Zdalo sa, že i samotný šumiaci vietor sa odmlčal nad Svätou Horou na krátky čas, keď mŕtve telo vyslanca Svetla niesla sa vo svätej, čistej nádhere smrti počas poslednej rozlúčky.

Vpredu pohrebného sprievodu kráčal Balte Walter von Boetticher, ktorý našiel cestu k Svätému Grálu v Brazílii. Po dvoch ho nasledovali stovky nositeľov kríža rôznych konfesii, rozličných národností a rečí, zamestnaní a stupňov vzdelania, skutočne najrozličnejších sociálnych vrstiev, ktorých všetkých spájalo duchovné presvedčenie získané z Evanjelia Grálu Syna Človeka. Teraz všetci putovali k pyramíde, aby položili na truhlu PÁNA všetkých pánov kvety a kytice kvetov.

Položili sa kvety spomienok k nohám **PÁNA** – ruže Lásky a ľalie Čistoty. –

Jemu slúžte, pretože pri vás bol tak rád. Ochraňujte Jeho obraz vo vás, nezmazateľne, celý čas!

Sám vo vnútornom priestore hrobky oproti truhle držal pán Alexander ozdobený zeleným rádom rytiera Grálu, ako prastvorený Lev a nositeľ meča, stráž pri mŕtvom.

Vznešené dámy s pani Máriou - Elizabeth Vollmannovou a malou Margou sledovali pohreb z altánu Domu Grálu.

Potom sa zatvorili obe brány pyramídy Imanuela. Hrobka sa zatvorila dvoma ťažkými kamennými platňami, na ktoré láskavé ruky usporiadali jesenné kvety pestrých farieb, a vôňa ruží a ľalii naplnila posvätný priestor.

Žiariace slnko svietilo nad Horou Spáasy počas tohto jedinečného dňa od skorého rana až do neskorého večera.

Teraz šikmo padali jeho posledné, žiariace lúče a ohnivo klesal lúčiaci sa kráľ dňa na horizonte do mora zo sklenených plameňov²⁴.

²⁴ Ide o metaforu. Freeman chcel tým takmer básnicky a kvetnato vyjadriť to, že slnko zašlo za horizont a na oblohe sa objavili hviezdy nočnej oblohy a slnko je taktiež hviezda (poznámka prekladateľa)

Na západe i na východe, na severe aj na juhu v nekonečnosti nočnej oblohy rásťli obrovské vrchy. Strmá strmina a dočervena sa trblietajúce ľadovce podčiarkli obraz akoby z rozprávkovej krajiny iného sveta.

V trblietajúcej večernej hmle zažiarili strážcovia večnosti ako zázrak farebnej nádhery. Zlatá pára a fialová hmla ich obklopovala a ich jemne zavinula. Nivy a vysoký les sa ponorili do sýto-olivovo-zelenej farby, biely výpar hmly sa rozkladal nad nimi ako plášť.

Z poľných brázd stúpala čerstvý zemitý zápach.

Ubúdajúci októbrový mesiac opäť vytiahol matné zlato nad pivničným pásom.

„Teraz pokoj všetkým lesom,
dobytkom, ľudom, mestám a poliam
od toho, ktorý stvoril celý svet.
Avšak vy, moje myšlienky,
nahor, nahor!
Máte hádam začať s tým,
čo vám Stvoriteľ určil!“

Hrob Pána v Bischofswerde

Zakončíme písanie tohto záznamu mojej správy o pohrebe pozemskej schránky Syna Človeka Imanuela v polovici dvadsiateho storočia so záverečným obrazom Ne-so-me-ta, najstaršieho z kmeňa Is-Ra, ktorí toto vytesal hieroglyfickým písmom do tvrdého kameňa náhrobku Abd-ru-shina v egyptskej krajine pred tritisícpäťsto rokmi:

„Veštcovo videnie z vysokej vyhliadky skončilo.

Rozlomte pečať na vchode do hrobky, z ktorej žiari kríž. Nájdete tam uložené Abd-ru-shinovo telo a pri ňom všetku múdrosť a kľúč k dušiam.

Abdruschin, náš hrdina, náš kráľ, už nežije v ríši tieňov, vládne svetu a vesmíru.

Prestaňte bedákať, ľudia, jasajte a spievajte MU na chválu!“

Správa v Tirolskom denníku z dvanásteho októbra 1949:

„Osada Grálu Vomperberg

Slávnostný pohreb Oskara Ernsta **Bernhardta**, autora knihy „Vo Svetle Pravdy“ a zakladateľa Osady Grálu, konal sa v Osade Grálu na Vomperbergu za znenia zvonov Grálu v siedmeho októbra.

Pohrebu sa zúčastnilo veľa stúpencov Grálu zblízka aj zďaleka. Pán Bernhardt zomrel v roku 1941 a vtedy sa pochoval vo svojom rodisku v Biskupiciach v Sasku.

Teraz sa mohol previesť jeho pozemská schránka so súhlasom príslušných úradov na Vomperberg, kde sa pochoval do mohyly.“

Epilog

Závěr nechť si udělá raději každý čtenář sám, podle svého přesvědčení. Jak to bylo v poválečné době s převozem pozemské schránky Abd-ru-shina Syna Člověka Imanuela na Vomperberg velice složité, popisuje ve svých vzpomínkách pan Lichtenberg. Před všechny ty neřešitelné problémy byl tehdy Dr.Walkhoff postaven s jasným příkazem od paní Marie, že úkol musí být splněn! Pyramida na svaté Hoře totiž již stála.

Bylo to jednoznačné rozhodnutí ryze lidského chtění, aby Pánovy ostatky byly pohřbeny v místě jeho působiště, ač on sám v té věci za svého pozemského života nevydal žádné pokyny ani nevyslovil žádné přání.

Naopak Pán ještě den před svojí smrtí hovořil se svými nejvěrnějšími přáteli Dr.Hütterem a panem Müllerem o mnoha svých plánech do budoucna. Leč Bůh Otec, který slepému a hluchému lidstvu ponechal ještě svobodnou vůli, rozhodl jinak, aby zabránil zvráceným plánům temna...

Informace, které přinesl pan *Randolph Freeman-Eales*, jsou proto dosti překvapivé. Pokud nám je známo, Pán nezanechal žádnou poslední vůli a ani v tomto směru žádné ustanovení, ba ani nevyslovil přání, že by chtěl být jednou pohřben na Vomperbergu, a už vůbec ne v nějaké „Pyramidě“ která by se mohla stát předmětem nevhodného modloslužebného kultu uctívání jeho posmrtných ostatků, či dokonce v budoucnu nějaké období morbidního obchodu s relikviemi svatých praktikovaným již 2000 let v některých křesťanských církvích, zejména u katolíků. Tomu přece muselo být zabráněno už případě prvního Syna Božího – Ježíše.

*

Pohřeb Abdrushina – občanským jménem Oskara Ernsta Bernhardta, autora knihy „Poselství Grálu - Ve Světle Pravdy“ v jeho rodném městě Bischofswerdě, popsalo podrobně několik přímých účastníků, např. Jeho uředníci Dr.Karl Heinz Hütter a Helmuth Müller. Též z fotografií ze spisku „Uvedl nás ve všelikou pravdu“ od pana Jaroslava Štefka je patrné jak vypadal opuštěný a neoznačený Abdrushinův hrob.

* * *

Abd-ru-shinův původní hrob v Bischofswerdē (snímek z návštěvy v roce 1942). Odtud byly jeho ostatky převezeny v roce 1949 na Vomperberg a uloženy do připravené pyramidy.

Pyramida na Vomperbergu (1950)

Konec

Obsah:

ABDRUSHINOV POHREB	1
ÚVOD.....	4
Převezení pozemské schránky Abd-ru-shina a uložení do pyramidy rok 1949.....	6
Návrat pozemské schránky Syna Človeka Imanuela na Vomperberg, osemnásteho augusta roku 1949	7
Návrat pozemské schránky Syna Človeka Imanuela na Vomperberg, dňa 18. 8. 1949	13
Pohreb pozemské schránky Syna Človeka Imanuela siedmeho októbra 1949 na Vomperbergu	15
Epilog	24
Koniec	25
